

TAM ÜÇ KEZ SELA OKUNDU

Kürşat ÇELİK

Simdi böyle başında dikilirken aklıma ne geldi biliyor musun? Böyle başında ağlayamadan dikilirken. Evet, ağlayamadan. Beton gibi olmuş kalbim, ne kadar zorladıysam da ağlayamadım, ağlayamıyorum şu an. Elimde değil, birkaç damla bir şeyler geliyor ama yaş değil onlar. Şimdi böyle başında dikilirken aklıma, hazretin evinde sözleşmemiz geldi. Hangimiz önce ölürsek cenazesini için sela okutmayacaktık, sela bidatti. Hazret öyle demişti, Peygamberimiz Efendimiz zamanında yokmuş, onun zamanında yoksa bizim zamanımızda niye var? Onun zamanında yoksa bizim cenazelerimizde ne işi var? İşte böyle başında dikilirken, ağlayamadan, aklıma bu geldi, sela okutmayacaktık. Oysa bu sabah tam üç kez sela okundu, başka başka camilerden, tam üç kez sela okundu. Ben uyuyordum, ilk selanın ortalarına yetiştim, belki daha başka da okunmuştu ama üç kez okunduğunu işittim. Yani sözümü tam üç kez tutmamış oldum. Şimdi senin yerinde ben olsaydım ve başımda dikilen sen olsaydın, ağlardın belki. Belki ağlardın, ağlamasan da o selayı okutmazdın. Hele üç kez hiç okutmazdın, birinden birine mâni olurdu. Yani şu an en azından ben böyle düşünüyorum; çünkü ben her şeyi düşündüm, sen ise yapardın.

Birkaç gündür senin cenazenin köyden gelmesini bekliyorduk, salı gecesi öldün, cuma sabahını buldu gelişin. Arada gelip gelmeyeceğin hakkında kararsızlıklar oldu, hatta bir ara kesin kesilmeyeceğin söylendi. Herkes arabalara atladı köyünün yolunu tutmak için. Ben o anda da kararsız kaldım hiçbir arabaya binemedim, sen olsan arabaya binen

değil fazladan araba getiren olurdun. Şimdi böyle karşılaştırmayacağım birbirimizi, çünkü sen öldün. Ölmekle aramızda zaten olan farkı ebediyen kapanmamak üzere tamama erdirdin. Sen ölümle bile fark atansın.

Geceydi, abim geldi adını söyledi ölmüş dedi, ben mutfakta çay içiyordum, içeri koştum. Kim ölmüş dedim, abim adını tekrarladı, ölmüş dedi. Tüm kanım çekildi, kaskatı kesilmek böyle bir şeymiş, kaskatı kesildim. Herkes balkona, cama koştı sizin eve bakmaya, ben banyoya gittim abdest aldım, çıktım abim niye abdest aldığımı sordu, adını söyledim, ölmüş dedim. Abdesti o yüzden mi aldın dedi, bilmiyorum dedim duraladım, belki Kur'an falan okuruz ondan aldım dedim. Sizin kapıya koştum. Aslında koşmadım yürüdüm, hareketlerim bedenimden çekilmişti. Öylece cenazen gelecek diye bekledik, komşularla. Kurban Bayramı'nın ikinci gününün gecesinde öldün; annen, baban, ablanlar bize bayramlaşmaya gelmişlerdi, onlar bizde çay içip tatlı yerken sen ölüyordun. Sonradan öğrendik annen söyledi, tam o saatlerde yapmışsın kazayı. Annen, anneme demiş ki, abla ben sizde çay içerken oğlum orda ölüyormuş. Ağlamış, anneme sarılıp epey ağlamış. On gün önce miydi yoksa on beş gün önce mi tam kestiremiyorum, ben şehir dışındaydım okuyordum. Aradın beni aslında pek açmak istemedim, ne kadar olmuştu bir sene mi yoksa iki sene mi aramız açılmıştı, eski samimiyetimiz kalmamıştı hatta ben seninle karşılaşacağım zaman yolumu değiştiriyordum, öyle ıramıştım senden. Aradın işte, nasıl olduysa açtım ben de... On dört dakika konuştuk on senenin hakkını on dört dakikaya sığdırdık, hakkını helal et dedin, onca zaman arkadaşlık ettik. Helal edecek bir şey yok dedim, arkadaşlık. Olsun dedin, sen hakkını helal et, o kadar yedik içtik, gezdik. Senden akıl aldığım çok zaman oldu, bir şeyler danıştığım, fikir verdiğin çok zaman oldu. Helal olsun dedim, arkadaşlık. Epey gerilere gittin, cami, cemaat, atölye zamanlarından bahsettin, onca şey dedin, helal et. Helal olsun, dedim, arkadaşlık. Kapadın, ben kapattığına sevindim, eğreti konuştum seninle, dedim ya epeydir ırağım sana. Telefondan önce epey bir zaman görüşmedik, adını duydum selamını aldım, bazen selam göndermek zorunda da kaldım, dedim ya arkadaşlık, aynı yerde oturuyorduk. Yani bazen kaçmak kolay olmuyordu. En son ne zamandı küstüğümüzde, aslında ona küsmek denmez arkadaşlığa ara vermek de-

nir. Gerçi bir daha arkadaşlık etmeyecektik ama belli mi olur dünya hâli belki yine bir gün muhabbet ederdik. Ama öldün sen.

İşte, zorluyorum ama hatırlayamıyorum ne zaman olduğunu. Ben üniversiteye gittim zaten sen de evlenmiş, başka bir şehre göreve gitmiştin. Liseden sonraydı işte, marangozda beraber çalışmıştık yine. Demek ki ben marangozu bırakıp üniversiteye gideceğim sıralardı. Neyse şimdi çok da önemli değil zaten.

Liseye dönecek olursak sen benden iki sene önce mezun oldun, ben lise üçteyken senin düğünün oldu. Gece gündüz beraberdik ama sen evlenmiştin benim için çok değişik bir durumdu. Yatak odası takımını, banyo dolabını beraber yapmıştık dayının atölyesinde, sen bana karşılığında ne istiyorsun demiştin, ben de beş lahmacun bir meyve suyu istemiştim, öyle ödeştik. Düğünden önceki yaz köye gidip sözlenmiştin, ondan bir hafta önce dergâhtayken ben evleniyorum demiştin. Şaşırmıştım, ondan da bir hafta önce köye gezmeye gitmiştin oysa ki. O yaz marangozda çalışmayıp dergâhta kalmaya karar vermiştik, kaldık da, hoca çok ısrar etmişti. Ondan öncesi okul, marangoz falan. Ha bir de dergâhın işleri, aslında tüm işler sendeydi. Beni de yanında götürüyordun ama tüm mevzuyu sen hallediyordun. Şimdi nerdeyse beraber geçirdiğimiz her zamanı, her şeyi hatırlıyorum, bir hatırlamadığım. Küçükken kavga etmişiz, ben eve koşup ekmek bıçağı getirmişim, güya seni bıçaklamaya. Demir saplı bir bıçakmış, evet öyle bir bıçak var ama ben dediğin mevzuyu hiç hatırlamıyorum. Kendi hatırlamadığım şeyden şüphe ederim. Sen her fırsatta anlatsan da ben hiç hatırlamadım. Marangozda da birçok şeyi sen öğrettin, haftasonları dergâha epey rahle yaptık bir ara dört tane de kitaplık. Vakit namazlarına camiye giderdik, camide kendimizce bir cemaatimiz vardı. Sen müezzinlik yapıyordun beni de yapmam için gazlıyordun, arada bir camide kimse yokken ezan okuyup alıştırmayı yapıyordum. Bir akşam zile bastın koş gel dedin; ben, yok camiye gelmeyeceğim dedim, sen de camiye değil Toprak abi çocuğunun boynuna bıçak dayamış intihar edecekmiş dedin, oraya da gittik. Sözüm ona vazgeçirmeye. Gittik vazgeçiremedik, geri döndük.

Ondan da önceleri hep dergâh hep marangoz, belki en çok zamanı bu ikisinde geçirdik. Bizi en çok bir arada tutan bu ikisiydi. İşe de beni sen aldırıştın çırak arıyor demiştin, kurstan çıkıp hafif rampayı çı-

karken, ben de kabul etmişim. Marangozda komşunuzdu ya, yine irtibatı sen kurmuştun, işe başladım. Epey de sevdim. Ondan da öncesi dergâh, küçük bir daire tutmuştuk orda dini faaliyetler, Kur'an öğretmeler... Mahalleye yeni bir hoca gelmişti, sakallı, cübbeli; komşunun evinde toplanmıştık her hafta toplanacaktık ilk örgütlü faaliyetimiz oydu. Ondan öncesi hep bireysel Müslüman olma çabaları... Hep ikimiz, beraber camiye gitmeler... Amma da eğleniyorduk, amma da keyif alıyorduk. İlk ne zaman diyecek olursan, ilk ne zamandı biliyor musun? Epey gülmüş-tün bana, epey gülmüştük beraber. Hep anlatıp durmuştun, gülmüştük. N'apım demiştin, yağmurluydu. Öyle olmuştu, epey gülmüştük, epey alay etmiştin. Ayağım terlikler, çorapsız. Kot pantolonumun paçaları dizlerime kadar sıyrılmış, öylece koşmuştuk, yağmur bardaktan değil kovadan boşanıyordu. Hıphızlı koşuyorduk camiye, sen gülüyordun sen güldükçe ben de gülüyordum. Güldükçe daha çok koşuyorduk. Terlikler şap şap ses çıkarıyordu, şap şap ses çıkardıkça sen gülüyordun sen güldükçe ben gülüyordum. Yağmur bardaktan değil, kovadan boşanıyordu. Sen beni evden çağırıştın, camiye namaza gitmek için. İlk buydu işte, ilk böyle başlamıştı senelerce sürecek camiye gitme mevzumuz, sonrası faaliyetler sonrası koşturmalar ama ilk burda başlamıştı, arkadaşlığımız. Bundan öncesi bir tek oyun oynarken tartışmıştık da ben sana yumruk atmıştım ayırmışlardı. Yediğin yumruğu unutma diye bağıryordum, sen benden büyüktün istesen döverdin. Ama ben bağıryordum deli gibi, yediğin yumruğu unutma lan! Yediğin yumruğu unutma diye. Sen o zamanlar da sakindin kendinden emindin. O zamanlar da Müslümandın, maçlara ezan okununca ben çıkarım diye anlaşıyor giriyordun. Ezan okununca hiç durmadan hemen çıkıyordun, gidiyordun. Ben şaşırıyordum. Bundan öncesi yok, bundan öncesini aklım kesmiyordu.

Anlattığım ne ki. Anlatmadığım o kadar çok şey var ki. Anlatılmaz ki insan yaşadığı şeyi nasıl anlatabilir ki. Gün be gün, an be an nasıl anlatabilir, onca şeyi. Hadi onca şeyi anlattı diyelim, onca duyguyu nasıl anlatabilir, duygular anlatılmaz ki duygular hissedilir. Hissettiğin şeyi bir başkasına nasıl anlatabilirsin ki, anlatsan da aynı şeyi hissettiremezsin ki. Mesela hazretin evlendiği günü hatırlıyor musun? Onca zaman, onca zaman sabahlardan gecelere kadar beraber takılmıştık, yiyip içmiştik de hazretle birlikte, evlendiği gün nasıl da kapısında beklemiştik. Şimdi

n'apıcaz biz demiştik, nasıl alışıcağız? Artık evli, öyle zırt pırt yanına gidemeyeceğiz diye nasıl üzölmüştük, üzölmüştük de düğün günü kapısında beklemiştik. Sonra çağırmişti bizi, gelin demişti muhabbet edelim. Nasıl şaşırmiştık, olur mu öyle şey demiştik, düğün günü, gelinir mi? Gelin demişti, düğün günü de neymiş? Gelin muhabbet edelim, demişti, gitmiştik, hem şaşırmiş hem çok sevinmiştik. Mesela Selim ölmüştü senin samimi arkadaşındı, bizim de arkadaşımızdı ama sen samimiydin, o da trafik kazasında ölmüştü, sen sıra bende diyordun sonra da sen ölürsün diyordun. Selim öldüğüne göre sıra bende diyordun. Arada bir benim hareketlerimi ona benzetiyordun, o da öyle yapıyordu diyordun. Bak şimdi Selim deyince Erkan geldi aklıma. O da güzel insandı, o da öldü. Nasıl da şaşırmiştık. Beşinci kattan düşmüştü çalışırken, epey iyi insandı, epey güzel insan. Ablası cenazede ne kötü sözler etmişti, ne demişti? Geçmiş zaman, hatırlamıyorum ama Allah'a epey isyan etmişti. Ne kötüydü. Ha bir de ne hatırladım şimdi biliyor musun? Karşıya montaja gitmiştik de, usta lokantaya gidip bir şeyler yiyelim demişti, sen de ne gerek var ya karpuzla peynir ekmeğ alırız yeter demiştin, ne çok kızmıştım sana, hâlâ da aklıma geldikçe kızırım.

İşte böyle, şimdi böyle başında dikilirken. Şimdi böyle başında ağlayamadan dikilirken, neler geldi aklıma. Birazdan yağmur öyle çok yağacak ki, o benim terlikle koştüğüm seninse alay ettiğın, güldüğün ve güldüğüm gün var ya o günden bile çok yağacak yağmur. Biz camiye sığmadığımız için Cuma'yı dışarıda yağmur altında kılacağız. Epey ıslanacağız, Gökhan abiye hasır yetmeyecek de, montunu yağmura serip kılacak namazını. Daha doğrusu tam montunu yere sererken birileri hasır getirecek, onun üzerinde kılacak. Sonra seni alıp götüreceğiz, epey büyük bir kalabalıkla. O kadar çok insan tanıyordun ki, hepsi gelmişti cenazene. Seni götürüp gömeceğiz, uzun uzun dualar edeceğiz. Annen, ablanlar toprağına sarılacak. Ablan toprağına sarılıp sakalına kurban olurum diye ağlayacak. Seni gömecekken yağmur duracak, uzun uzun dualar okunurken yağmur duracak. Herkes başında toprağına ağlarken yağmur duracak. Ablan toprağına sarılıp sakalına kurban olurum derken yağmur duracak. Adını haykıracaklar, bağıracaklar; ölüye ağlanmaz, bağırlıp çağırılmaz ama yürek mi dayanır. Bağırlıp çağıracaklar, tüm bunlar olurken yağmur duracak. Sonra üzerine toprak örtülecek, son dualar

edilecek. Yağmur hâlâ duracak, sonra insanlar gitmeye başlayacak. İnsanlar gitmeye başlarken yağmur da yağmaya başlayacak. Hızlanacak, epey hızlanacak. Yağmurda ben terlikle paçalarım sıvalı camiye koştugumuz, senin alay edip güldüğün benim güldüğüm günden daha çok yağacak. Biz üç beş kişi kalıp Kur'an okumaya devam edeceğiz, yağmur yağacak, biz iki saate yakın Kur'an okuyacağız. Kabirde ilk saatler zor geçermiş, biz sen yalnız kalma diye Kur'an okuyacağız. Sonra biz de dağılıcağız, yağmur yağmaya devam edecek. Ha biliyor musun neyi unuttum, öldüğünü duyduğum günden cenazen geldiği güne kadar hep uyudum. Sebebinin bilmiyorum ama çok uyudum, uyandıka sizin oraya geldim kalabalığa karıştım.

İki aya yakın bir süredir geceleri korkarak uyuyorum, iki üç gün de bir seni rüyamda görüyorum. Geceleri korkudan uzun bir süre uyuyamıyorum, hem ölümden korkuyorum hem senin ölmüş olmandan. Ölüm ne kadar kötü işte şimdi anlıyorum, gecelerce korkudan uyuyamıyorum. Hem ölmekten korkuyorum hem senin ölmüş olmandan. Sonra... Sonra zaman geçiyor, birkaç kez mezarına gelip Kur'an okudum. Sonra... Sonra alışıyor insan. Yavaş yavaş. Yavaş yavaş alışıyor insan. Unutmak işte bunun için var, unutmak işte bunun için güzel. Acılar unutulmasa nasıl yaşar insan, acılara unuta unuta hafiflemese, hel diri kalsa nasıl yaşar insan? İşte unutmak bunun için var, unutmak işte bunu için güzel.

Sonra seni rüyamda görüyorum. Seni görmüyorum aslında, kaza yaptığın arabayı görüyorum. Polisler var, ellerinde ruhsatın. Aslında ruhsat da değil, güya ehliyet ama defter gibi. Normalde ruhsat ama rüyada ehliyet diyorlar. Bana verin diyorum, bana not bırakmıştır, ben arkadaşım. Benim bakmaya hakkım var, ben bakabilirim diyorum. Bana veriyorlar ehliyet dedikleri ruhsatı, hızla çeviriyorum sayfaları. Kırmızı keçeli kalemle bir şeyler yazılı. O gece, yani kaza gecesini, senin öldüğün gece, karşıdaki arabadakilerle birlikte ölü sayısı sekizdi. Ama sen kırmızı kalemle iki kişi öldük diye not etmişsin. Benim gelip bu notu bulacağımı bildiğin için kaydetmişsin. İki kişi öldük, başkaca bir şey yazmıyor. İki kişi öldük.

İki buçuk sene sonra...